

min vartioituja. Vaikka ihmiset olivat tuttuja keskenään, ei min-käänlainen kanssakäyminen tuntunut olevan mahdollista.

Oli heinäaika joskus 30-luvun loppupuolella. Rajan pinnassa oli joukko inkeriläisiä työn touhussa. Pajarin Juho korjaili aitaa samalla kohtaa Suomen puolella. Makkaran Jaakko, entinen paimenkaveri, näytti olevan heinän-tekijöiden joukossa. – Ois mukava vaihtaa kuulumissii, ku nuo vartijat vaa ei ois niin tarkkoi, Juho ajatteli.

Samassa hän rupesi kuuntelemaan, mitä uutta laulua siinä lähellä touhuava nainen oikein lauloi. Nuotti oli kyllä ihan tuttu, mutta sanat olivat jotenkin erikoisia. Laita Kyyhkyse Maril terveisii, mie männessäin vien, kuului rajan toiselta puolelta. Juho ilahtui, Mari kun oli tuttu ja mukava tyttö.

Vähän ajan kuluttua Juho vastasi: – Vie veikkone vie, nii paljo ku

jaksat kantaa.

Vartijan epäluulot heräsivät ja hän alkoi hätistellä laulajia kauemmaksi toisistaan.

Seuraavana talvena heiniä tulittiin hakemaan useamman hevosen voimin. Jaakko oli laatinut pako-suunnitelman. Kun heinät oli saatu rekiin ja lähdettiin pois, niin hän jättäytyi hevosiin viimeiseksi. Metsätaipaleella Jaakko pudottautui kuorman päältä ja alkoi juosta Suomen puolelle. Pahaksi onneksi kuorma kaatui ja pako huomattiin liian aikaisin. Vartija ampui varoituslaukaukset. Jaakko oli saanut sen verran etumatkaa, etteivät vartijan kohti ampumat laukaukset enää osuneet ja hän selviytyi vahingoittumattomana yli rajan.

Paon jälkiselvittely kuului vartiolta Laulajaiselle.

– Voi mahoto millane molitus sielt kuulu, kertoi Eino.

Aili Lemmetti

Piirakan pyöritystä ja kiisselin keittelyä

Ahtiaisten sukuseura nostaa ruokaperinteen pöydälle! Keväällä 2006 keitellään kiisseliä ja pyöritellään piirakankuoria.

Perinneruokien valmistuksen välillä ehditään vielä kyykkä-

kentällekin, ja lopuksi yhteiseen pöytää maistelemaan sitä, mitä on saatu aikaan.

Perinneruokapäivä on tarkoitus pitää pääsiäisen jälkeen.